

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 626/2016-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátkou JUDr. Kristínou Mitrovou Polkovou, Na priekope 174/13, Žilina, pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3 Tos 65/2016 z 9. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. augusta 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3 Tos 65/2016 z 9. júna 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

V sťažnosti sťažovateľ uviedol, že uznesením vyšetrovateľa Krajského riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície Žilina ČVS: KRP-135/1-VYS-ZA-2014 zo 17. septembra 2014 mu bolo vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) a 2 písm. a) Trestného zákona, pričom do väzby bol vzatý na základe uznesenia Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Tp 8/2014 z 19. septembra 2014 podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

V poradí druhým rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 11/2015 z 10. júna 2016 bol sťažovateľ opakovane uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) a ods. 2 písm. a) a e) Trestného zákona. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom dosiaľ nebolo rozhodnuté.

Sťažovateľ podal žiadosť o prepustenie z väzby, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 3 T 11/2015 z 13. mája 2015 tak, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu zamietol, pričom väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

O sťažnosti podanej proti uvedenému uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením tak, že sťažnosť podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa namietaným uznesením krajského súdu došlo k porušeniu ním označených práv z dôvodu, že v jeho prípade preventívna väzba nesmeruje k zabráneniu spáchania určitého konkrétneho trestného činu, pretože trestné konanie

proti sťažovateľovi je vedené pre dokonaný trestný čin, ale slúži ako fiktívny dôvod na obmedzovanie sťažovateľovej osobnej slobody.

Ďalej sťažovateľ poukazuje na to, že žiadnym svojím konaním neprispel k doterajšej dĺžke preventívnej väzby, naopak, jej dĺžka je negatívne ovplyvnená nesprávnou obžalobou a nezákonným rozhodnutím okresného súdu. Podľa názoru sťažovateľa je jednoznačné, že skutkové vety obžaloby súd postavené na policajnej provokácii, zároveň od začiatku obmedzenia osobnej slobody sťažovateľa preventívnou väzbou nepristúpila žiadna nová okolnosť odôvodňujúca predlžovanie a trvanie preventívnej väzby, práve naopak, priebeh konania pred okresným súdom a krajským súdom po podaní obžaloby spochybňuje z hľadiska skutkového a právneho dôvodnosť sťažovateľovho obvinenia. Sťažovateľ zastáva názor, že dôvody väzby na jeho strane pominuli.

Krajskému súdu sťažovateľ vytýka, že nerozhodol o jeho návrhu na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka osobitným výkonom.

V namietanom uznesení krajský súd v prvom rade konštatoval, že pri takej závažnej trestnej činnosti, pre akú je sťažovateľ stíhaný, je lehota väzby 48 mesiacov, a preto u sťažovateľa nemožno vysloviť, že by väzba trvala neprimeraný čas. Krajský súd poukázal aj na to, že vykonané dokazovanie zatiaľ dôvodné podozrenie zo spáchania trestnej činnosti potvrdzuje a žiadne rozsiahle dokazovanie v konaní už nepredpokladá. Aj keď v prípade rozhodovania o väzbe nejde o rozhodnutie v merite veci, pre rozhodovanie o väzbe je dôležité, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, má znaky trestného činu a sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený. Krajský súd zároveň poznamenal, že pokračovaním v trestnej činnosti v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa nerozumie len pokračovanie v konkrétnej trestnej činnosti, ale aj pokračovanie (opakovanie, nové páchanie) akejkoľvek inej trestnej činnosti. V prípade sťažovateľa navyše ide o podozrenie z páchania závažnej trestnej činnosti, pre ktorú už bol v minulosti odsúdený, tento fakt a podozrenie zo spáchania najmenej troch po sebe nasledujúcich skutkov, pre ktoré je stíhaný a prechovávanie ďalších drog v bydlisku, vyvoláva dôvodnú obavu z pokračovania

v trestnej činnosti. Pokiaľ ide o nahradenie väzby dohľadom mediačného a probačného úradníka, zväžil krajský súd všetky okolnosti týkajúce sa samotnej trestnej veci, ako aj obvinenej osoby. Krajský súd dospel k záveru, že takto dôvodné podozrenie z opakovaného páchania trestnej činnosti, v konkrétnom prípade navyše v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, vo svojom súhrne výrazne spochybňujú účinnosť záruky. S rozhodnutím okresného súdu, ktorý nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka, sa preto stotožnil.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]... priznané článkom 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3Tos/65/2016 z 09. 06. 2016 porušené bolo.

2. Uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 3Tos/65/2016 z 09. 06. 2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajskému súdu v Žiline prikazuje okamžite prepustiť sťažovateľa [REDAKOVANÉ]... na slobodu.

4. [REDAKOVANÉ]... priznáva náhradu trov právneho zastúpenia...“

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z petitu sťažnosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru

uznesením krajského súdu, ktoré je podľa názoru sťažovateľa v rozpore s vnútroštátnym právom Slovenskej republiky a s relevantnými medzinárodnými dohodami, pretože mu je obmedzovaná sloboda, aj keď dôvody väzby na jeho strane už pominuli.

Ústavný súd v prípadoch namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu uvádza, že musí uplatniť určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02). Do obsahu právomoci ústavného súdu teda v zásade nepatrí preskúmať postup (hodnotenie) všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup môže preskúmať len opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov (IV. ÚS 83/03).

Vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná právomoc ústavného súdu len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby (alebo je vo väzbe), bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol do väzby vzatý pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku alebo okolnosti uvedené v odseku 2 tohto ustanovenia, a osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby (II. ÚS 76/02).

Na základe posúdenia obsahu odôvodnenia uznesenia krajského súdu možno konštatovať, že svoj právny záver o existencii dôvodov tzv. preventívnej väzby oprel o adekvátnu a preskúmateľnú argumentáciu. Podľa názoru ústavného súdu je toto

odôvodnenie ústavnoprávne akceptovateľné, pretože právne závery krajského súdu opierajúce sa o aplikáciu relevantnej právnej úpravy korešpondujú skutkovým zisteniam, a tieto zistenia nie sú výsledkom svojvôle, ale komplexného zhodnotenia všetkých skutkových okolností relevantných pre rozhodovanie o väzobnej otázke.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa spočívajúcu v tom, že uznesenie krajského súdu *„neobsahuje žiadnu reakciu na návrh sťažovateľa obsiahnutý v odôvodnení sťažnosti proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa na nahradenie väzby procesným prostriedkom, a to dohľadom probačného a mediačného úradníka“*, a preto *„nemožno považovať výrok sťažnosťou napadnutého uznesenia odporcu za ústavne konformný“*, nepovažuje ústavný súd túto námietku za relevantnú. Okresný súd uznesením sp. zn. 3 T 11/2015 z 13. mája 2016, ktorým zamietol žiadosť sťažovateľa, súčasne rozhodol aj o návrhu sťažovateľa na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka tak, že väzbu sťažovateľa nenahradil. Po podaní sťažnosti proti označenému uzneseniu krajský súd ako súd odvolací preskúmal uznesenie prvostupňového súdu aj vo výroku o nenahradení väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a o sťažnosti rozhodol v súlade s § 192 a nasl. Trestného poriadku.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo potrebné sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2016